

RECENSION

Tilda Swinton i *Vi måste prata om Kevin*

Vi måste prata om Kevin

Originaltitel We need to talk about Kevin

Svensk titel Vi måste prata om Kevin

Regi Lynne Ramsay

Producenter Jennifer Fox & Luc Roeg

Manus Lynne Ramsay & Rory Kinnear

Foto Seamus McGarvey

Musik Johnny Greenwood

Roller Tilda Swinton, John C. Reilly, Ezra Miller, Jasper Newell, Ashley Gerasimovich m fl.

England/USA 2011

Längd 1 tim 52 min

Censur Tillåten från 15 år

Distributör AB Svensk Filmindustri

Vi måste prata om Kevin har sågats lika hårt som den har hyllats. Många frågar sig varför Kevin är så bottenlöst elak utan rimlig förklaring?

Skotskan Lynne Ramsays filmatisering av den prisbelönta Lionel Shriver-boken är komplex både ur ett moraliskt, filmiskt och kanske framför allt känslomässigt perspektiv.

Men vissa saker måste benas ut redan från start. Shriver brukar säga att "istället för att dikta ihop traditionellt sympatiska karaktärer så föredrar jag att skapa karaktärer som är svåra att älska". Detta är inte cynism utan fullt förståeligt. Som roman- eller manusförfattare är det en ynnest att kunna grotta ner sig i ondska.

En annan sak är att regissören Ramsay redan under de första tio minuterna gör klart att hennes intention är en rasande genremix mellan "det onda barnet"-rysare, thriller, konstfilm, och battle of the sexes-drama. Det är också viktigt att veta att historien inte är strikt tagen ur verkligheten. Visserligen inspirerad av verkliga skolmas-

saker, men inte automatiskt ett facit för hur det går för barn som försummas av sina föräldrar.

Diskussionen kring orsak och verkan går på högvarv samtidigt som frågor om vem som ska anklagas, vem som bär den yttersta skulden och om en människa kan vara helt samvetslös a la Albert Camus "Främlingen" vädras.

Kevin bygger på samma visuella grundstenar som lika omdiskuterade *Tree of life* (2011), omfamnar samma chocktaktik som hos David Lynch och Gaspar Noé. Den röda färgen löper som en tråd genom filmen. I öppningsscenen kletar en folkmassa omkring på tomatfestivalen i Buñol, Tilda Swinton försöker tvätta rent sin veranda som stänkts ner av rödfärg, neonljusen badar i rött, små detaljer sticker med sin kulör i bildrummet och så vidare. Färgen uppfattades en gång i tiden som galenskapens nyans och är fortfarande värdeaddad.

Utförandet är mer som ett bildpoetisk beskrivande av ett förvirrat, panikartat och psykologiskt söndermosat tillstånd. Det är en estetisk djupdykning i en hop trasiga familjepsyken, en skildring av skuldbeläggandets privata helvete. Handlingen är uppbyggd kring fragment före, efter och under sonens fruktansvärda död. Händelserna bottnar i moderlig ambivalens och hennes desperata känsla när hon inte kan knyta an till sitt barn. En graviditet som var önskad från början. Anklagandet av en moders kontroversiella ickekärlek hamras in aningen taktlöst på sina ställen och är nästan parodiskt doppat i förakt.

Vi måste prata om Kevin dras med några skavanker, men i slutändan lyser delarna väldigt starkt. Skräckdramat är påträngande effektivt och trots invändningar är filmen ytterligare ett bevis på att de brittiska öarna upplever sin bästa filmperiod sedan 80-talet. Med sin tredje långfilm sällar sig Ramsay på allvar till yngre förmågor som Andrea Arnold, Steve McQueen och Clio Barnard.

Fredrik Söderlund